

Kutsui ja kutsui. Kutsuun vastasi sataviisi innokasta Karjalan ystävää. Paljon enemmän halusi matkaan mutta kahteen linja-autoon ei enempää mahtunut. Tungoksen tuntua oli jo muutenkin. Kuitenkin sopu sijaa antoi. Mukana oli monia ensikertalaisiakin. Juttuun liitetystä matkaselosteesta käy selville osanottajat, matkakohteet, aikataulu ym. tarpeellista.

Matkustajat oli jaettu autoihin kotikyläkohteen mukaan. Matti Juvosen kuljettama auto keskittyi Karvalaan ja sen lähikyliin. Autoa isännöi ansiokkaasti kotiseutuneuvos Uljas Kiuru. Toista autoa kujetti Matti Aaltonen metsänhoitaja Hugo Hännisen komennossa. He liikkuiivat muissa Kivennavan kylissä tarpeen mukaan. Tällä samalla periaatteella teimme jo edellisenkin toiviomatkan kotikyliimme. Sää oli lähtiessämme pilvinen - sateen harmaa, mutta kirkastui, ihme kyllä, itään mentäessä. No, sieltähän se aurinkokin päivänsä alkaa, siellä se Maokin Kiinaa valaisi...

Autot täyttyivät matkan varrella niin, että ihmiset piti laskea moneen kertaan ennen tulliin menoa! Viimeiset tulijat astuivat autoon Vaalimaan Aimoannos-kahvilan pihalla. Marja-Riitta ja Pekka Termonen. Kahvilassa tehtiin tulliselvitys ja tankattiin ja tyhjennettiin kehoa.

Suomen tulli ohitettiin ilman huolia. Ryssien tulli tuotti tuskaa. Siellä ei tapahdu mitään nopeasti. Tunnin verran istuimme me kuumassa autossa (ulkona 30 asteen helle). Kun pääsimme hyttysten täyttämään tullirakennukseen sisälle, jono ei kulkenut mihinkään. Virkailijat pälpättivät keskenään... Passi katsottiin sisällä ja tulliselvitys ulkona tuulessa - hyttysten takia. Matkatavaroita ei sentään tarvinnut esitellä. Elävänä tullista selvittiin - vesimärkinä hiestä. Ei sentään tuskanhiestä...

Voin jo ennakkoon mainita, että matka oli kuumiin ja hikisiin mitä ennen olimme tehneet. Lämpötila roikkui siinä 30-32 asteen paikkeilla ja aurinko helotti kirkkaalta taivaalta. Jono oli jatkuva ja pullo poikineen tyhjjeni kuiviin kūrkkuihin. Omia tuntemuksiani rasitti koko matkan ajan 34 sädehoitokerran "ärsytys"

takalistossa. No, helppoa ei ollut isoveljeni Eeronkaan matka ilman yhtä varvasta! Sehän meni ruohonleikkurissa vain vähän ennen matkalle lähtöä. Aamutossu siinä jalassa hän köpötteli lähes siinä missä muutkin - eri veikko... Mukana oli pari 90-vuotiasakin lapsuuden maisemia etsimässä. Kunnioitettavaa kotiseuturakkautta vielä elämänsä ehtoossa.

Itse matkan kulku noudatti entisiä latuja: Viipurin Linnansillan pielään laivaravintolaan aterialle, ajo Muolaan, Väärämäen kautta Uupuneeseen Tahoslammelle, ohi Paavolaisten Vienolan Kivennavan kirkolle. Kävelimme Kirkkomäelle sinne rakennetun muistomerkin luokse. Sinne laskettiin kukkia ja pidettiin lyhyet puheet.

Käväisimme lyhyellä visiitillä ns. uudella hautausmaalla Raivolan tien varrella. Sitten Lintulan luostarin kirkkomäelle. Sitä emme voineet ohittaa. UK jätti eräälle vanhalle mummulle valokuvan, jonka oli edellisellä matkalla ottanut ja luvannut tuoda hänelle. Lupaus on aina pidettävä...Kirkonmäeltä alas tullessa vioittui auton kytkin jyrkässä mutkassa. Luulen että kirkon läheisyydestä huolimatta Matilta pääsi painokelvoton sana... Risalla kytkimellä hän kuitenkin taiteili niin maanteilla kuin Pietarin todella vilkkaassa liikenteessä. Nostan hattua kuljettajallemme - en kuskille!

Terijoen Sanatorio Pohjolan Riviera ruokalassa kävimme ensin syömässä ja sitten vasta majoituimme taloon. Olimme vähän myöhässä.

Ihme ja kumma, saimme jälleen metsän puoleisen huoneen E:n kera. Parvekkeelta sentään siinti pala Suomenlahtea (VII kerros). Hällä väliä, aina joku muukin jää ilman merinäköalaa...

Päivän virallinen ohjelma oli päättynyt. Suurin osa joukostamme oli iltakävelyllä hotellimme kohdan uimarannalla - meren äärellä. Ihastelimme laajoja hiekkarantoja ja vihastelimme mitä olemme menettäneet idän "ryöstäjille". Siellä he nyt pulikoivat suurin joukoin meidän rannoillamme. No, se ei ole siviilikansan syytä. Stalin se kantoi sydämessään kyytä. Jumalan mieliharmi maan päällä.

Me A&T:n kera pelattiin yksi "lumpi" ennen suihua, suihkua, josta tuli vuoroin kuumaa ja kylmää vettä. Yhdessä harvemmin... Suurimmat hiet saimme pestyä pois - kaikesta huolimatta.

13.06.95

Aamuaterian jälkeen alettiin retket kotikyliimme. Muiden osalta en osaa kertoa mitään, mutta oman automme matkaaajista jäi 16 henkeä Rasalan länsilaitaan. Auto jatkoi Joutselkään ja Karvalaan, missä

odotti joukon kokoontumista illalla. Pikku ryhmiä varten oli varattu pari Ladaa, jotka kuljettivat ihmisiä tutuille paikoille 70:-/ tunti. Linja-autolla ei jokaiseen kylään päässyt.

Me, Rasalaan jalkautuneet yksilöitynä:

- Hermansson Kerttu ja tytär Jungar Anita
- Alhanen Jaakko ja avov. Purhonen Ritva
- Wilen Pirkko ja Raimo
- Poutanen Anne ja Risto
- Termonen Marja-Riitta ja Pekka
- Termonen Aino ja Teuvo
- Termonen Eila ja Pentti
- Ilonen Aune ja Kaarlo

Eero-veljen harmiksi emme päästäneet häntä mukaan niin pitkälle lenkille. Oletimme haavan aukenevan hiertyessään kuumassa...

Tarkoituksemme oli tutustua ensin Rasalaan ja kulkea sieltä vanhaa tieuraa Karvalaan. Joukossa olleille ensikertalaisille selostimme Rasalan talojen paikkoja yms. Oleskelu keskittyi pääasiassa Muttalan, Töllisen ja Alhasen (myös Kalpa) talojen paikoille. Naisväki keräili kukkia heinikosta ja kaikki me muistelimme entistä Rasalaa, kuka milläkin tavalla, omaa mummolaansa tai muuta muistamaansa tapahtumaa siellä. Valokuvattiin taas Alhasen mummolamme suurta tammea sekä muitakin paikkoja. Harmiteltiin kun talonrakennustyöt kylän etelälaidassa jatkuvat edelleen. Sinne niitä "ruskeja" työntyä kylään asumaan kuin musta sika riiheen...

Hölttälän ohi lähdimme Karvalan tieuralle. Vahalammenojan silta oli edelleen lahoamistilassaan. Soposen talon kohdalta lähdin Ilosen Aunen ja Termosen Pekan kanssa oikaisemaan metsikön läpi Vahalammen rantaan. Muut jatkoivat matkaansa Karvalan kansakoulun kautta kyläämme. Otin Pekasta valokuvan lumpeinen Vahalampi taustana. Pekalle, isä-Hugolle merkittävä lampi, oli eräänlainen elämys. Aune on uinut lammessa jo ennen sotia, kuten monet muut paikkakuntalaiset. Seurasimme muuta joukkoamme Karvalan kylään. Otin Pekasta valokuvan koulumme pihalla. Sitten vilkaisimme Kiurujen maalla olevaa bunkkeria - ei sisältä. Siinä se on paikoillaan ties monta sataa vuotta... Kävelimme Termosen mäelle, jossa selvitin Marja-Riitalle ja Pekalle Termosen Pekan tuloa v. 1730 kyseiselle mäelle viljelemään kolmantena osakkaana silloista autiotilaa. Sen johdosta tila oli verovapaa pari vuotta. Selvitin oman piirrokseni avulla sen isämme kodin sekä viimeksi asumamme kodin mäen rinteessä. Kotimme kummulla vietimme pari tuntia. Valokuvattiin, syötiin

ja juotiin eväitä. Siinä tien vieressä olevan kivijalkakummun vieressä - pienen pihlajan suomassa varjossa. Monenlaisin mieltein aikaa kulutimme. Monet entiset tapahtumat aivoissa askartelivat, monet puheissa esiinkin tulivat. Kuitenkin se ensimmäinen matkamme neljä vuotta sitten aukoi haavoja eniten. Paluu kotikummulle ja kyläämme oli silloin tyrmäävä. Täysin outo kylä ilman rakennustakaan... Silloin takki tyhjeni entistä muistellessa. Viha virtasi vieraan valloittajan päälle - ei voinut tehdä mitään. Oli purettava tunteensa omaan sisikuntaansa. Kyllä nytkin ottaa päähän-äkää Karvalaankin rakennetaan asuintaloja, Kylämäentien varrelle Kostiaisen talonpaikan vastakkaiselle puolelle tietä. Ei ryssä lähde Karjalasta ikinä. Uusrikkaat venäläiset rakentavat hienoja huviloita moniin kyliin mm. Terijoelle ja Tammiselälle, josta on tulossa asumalähiö katukäytävineen - valoineen.

Me, Termosen klaani, siirryimme välillä lähemmäksi autoamme - Termosen mälle. Siellä tuuli löyhytti hyttysset pois ja lehtipuiden siimeksessä oli vilpoisempi olla. Osa joukosta käväisi vielä uimassa Siesjärvellä. Ladalla pääsivät lähelle rantaa Vanhakylän puoleiselle rannalle.

Kylässämme oli taas iso lauma musta-valkeakirjavia lehmiä. Niitä lypsämään tuotiin karjakot autoilla. Siinä Toivo-sedän ja meidän pellon rajalla aitauksessa ne lypsettiin. Siinä Kiurun mälle viettävällä pellolla. Lypsykoneen hurina kesti tuntitolkulla...

Kun Tammiselän kylässä patikoineet ja omaa kyläämme tutkineet olivat palanneet linjurimme luo alettiin tehdä nähtöä hotelliin aterialle. Viimeisimpinä palasi 20-30 kilometrin patikoinnilta Mikko Nykänen - erittäin reipasotteinen Nykäsen Einarin nuorempi poika. Hänellä oli kaula hyttysten tekemiä paukamia täynnä. Kävi Siesjärvellä sekä Tahalammella. Yksin reppu selässä! Eri poika. Edellisellä matkallamme sain häneltä 30-luvulta olevan kartan kotimaisemistamme ympäristöineen.

Auton keinuessa Karvalan kuoppaisella - korjaamattomalla tiellä, tulimme Jintulan kautta Terijoelle. Ateria hotellissa ja pieni tauko ennen Pietarin matkaa...

Pietarin kierroksen teimme istuen linja-autossa. Maihin emme nyt ehtineet astua. Kaikki tärkeimmät nähtävyydet kiersimme aina Vapauden aukiota myöten. Miliisin tiesulun takia jouduimme kiertoteille - aika kului. Hotelliin iltapalalle piti mennä ajallaan.

Muuten, miliisin ratsioita oli teillä huomiota herättävän paljon. Tshetshenien sairaalavaltaus oli juuri menneillään, joten tarkistukset teillä olivat siitä johtuvia? Meitä he eivät häirineet kaupunkimatkallamme. Pari tuntia Pietarin matkaan aikaa meni. Lämpötila ilmoitettiin olevan +30 astetta. Ei palellut. Liikenne kaupungissa oli vilkkaampi kuin koskaan ennen ollessamme siellä. Kaupungin joukkokuljetusvälineet olivat täynnä kuin nuijittu ja kaduilla käveli ihmisiä yhtenä massana... Yleiskuva ihmisten vaate-^{ten}tuksesta oli hyvä - parempi kuin Helsingin farmariasuiset...

Pietari on kaunis kaupunki. Siltoja n. 320 paikkeilla, kauniita sellaisia, kauniita rakennuksia, muistomerkkejä, leveitä katuja, vehreitä hoidettujakin puistoja ja vesinäkymiä... Pohjolan Venetsia. Se on totuus. Ken ei usko käyköön visiitillä kesäaikaan. Aukkaita-kin Pietarissa on enemmän kuin koko Suomessa!

Palattuamme Pietarista ja nautittuamme iltapalan - kalaa, alkoi oma ohjelmallinen illanvietto. Ohjelma oli lähes Ex tempore -juttua. Vain kolmimiehinen orkesteri oli palkattua venäläistä väkeä. UK hoiti ohjelman johtamisen, ohjelman johon kuului puheita, laulua, vitsejä ja mm. arvauskilpailu Uljas Kiurun kirjoittamasta kirjasta: Lammi - Kuvia ja kertomuksia pellavapitäjästä. Noin viidenkymmenen arvaajan joukosta yksi sai kirjan ja toinen sen kymppin kolikon, jota Uljas piti käsissään piilossa arvauksen aikana. Kukin sai arvata kummassa kädessä kolikko on. Jos arvasi, sai mennä jonon hännille uudestaan, jos ei, sai poistua hiljaa vasemmalle omaan pöytänsä. Niin siinä vain kävi, että me Savikon (Soposen) Pirkon kanssa olimme viimeiset. Kun Pirkko arvasi tyhää, sai vain kymppin ja Pentti Termonen nappasi pääpalkinnon! Kirja on hieno teos tekijän omistuskirjoituksella varustettuna. Arvostan sitä. "Oikealle miehelle meni", sanoi Uljas! - "Se oli sovittu juttu", sanoi Teuvo-veli! - Toisarvoisia kommentteja molemmat...

Juhlasta pois tullessa saatoimme Pekan kanssa pahasti juopuneen Kotselän miehen huoneeseensa. Hän itse pyysi taluttamaan ja lupasi muistaa meitä Pekan kanssa jälkisääöksessään... Valitti saaneensa jotain sekoitusta samppanjaansa. Sai kuulemma konjakkia: Me, neljä avustajaa, saimme päivän yhden hyvän työn näin kuitatuksi.

Suihkun jälkeen nukkumaan - parvekkeelta tuli hiukan raitista ilmaa avoimesta ovesta. Toiset jäivät vielä "valssaamaan" kun me Marja-Riitta, Pekka, Eila ja Pentti lähdimme iloista pois...

14.06.-95

Ruokailu klo 09.00. Lähtö kotimatikalle klo 10.00. Koukattiin Ilja Repinin "taatsan" kautta. Ei päästy sisälle. Talo remontissa. Kierrettiin pihan kautta ympäri talon. Ensikertalaisia asia harmitti vähän mm. M-R ja P Termosia.

Terijoen ortodoksisessa kirkossa oli jälleen katumapaikka. Eila sai nyt ruplilla tuhuksensa, mutta Suomen valuuttaa piti antaa muistoesineestä - pienestä ikoonista. Sellainen on suuri ja mahtava maa nyt... Kirkko oli koivuvin koristeltu jotain tilaisuutta varten. Sisätilat alkavat olla jo kauniit. Kupoliosassa näkyivät maalarit vielä viimeistelevän kattoa. Kyllä se siitä hitaasti kirkko kohenee.

UK:n kirjaansa varten valokuvaaman Terijoen aseman jälkeen otettiin suunta Vammelsuun ns. Rakkauden haudalle. Siellä todettiin hauta ja kirkko täysin tuhotuksi. Vandalismia kerta kaikkiaan... UK piti lyhyen esitelmän paikan historiasta. Tie haudan ja kirkon eteläpuolella oli umpeutunut tieuraksi. Haudan lähelle oli rakennettu teräsrunkoinen iso hyppyrimäki - näyttävä rakennelma...

Matkamme jatkui Uudenkirkon kautta Viipuriin. Ihailtiin vasemmalle jäävää Kaunotarjärveä, Uudenkirkon kumpuista maastoa, vanhoja taloja, uusia taloja ym. Ne olivat minulle ainakin uusia asioita. En koskaan ollut sitä kautta Viipuriin mennyt. Venäläistä asutusta oli melkoisesti tie varrella ja mikä ettei - kauniit paikat kelpasivat...

Poikkesimme talvisodan kuuluisalla paikalla - Summassa. Räjätetty betonikorsu oli katselumme kohteena. Paikka oli Soposen (Savikon) Pirkolle vaikea paikka. Hänen 16-vuotias Eero veljensä katosi Summassa. Todennäköisesti täysosuma tykistökeskityksessä. Hän oli talvisodassa taistelulähetinä. UK lohdutteli Pirkkoa ja kyllä molemmilla oli kyyneleet silmissä. Tuttu poika Uljaallekin...

Maasto Summassa on tasaista hiekkamaata - vaikeaa puolustettavaa panssareita vastaan. Ihme, että suomalaiset pystyivät pureutumaan siihen maastoon niin vahvasti sodan aikana. Summan ihme!

Otin Summasta ruostuneen Kranaatinsirpaleen muistoksi kotiin. Eila pari kiven kappaletta. Summa summarum. Paikka oli näkemisen arvoinen, mieleen jäävä - nostalginen. Mukana oli miehiä, jotka olivat sodassa siellä. Kertoivat kokemuksiaan muille...

Seuraava etappi olikin jo Viipurin Monrepoon puisto. Suurin osa joukostamme käveli aina Terveyslähteelle saakka. Osa odotteli auton luona, me Eilan kanssa heidän joukossaan. Me, ennen puistossa käyneet. Ei huvittanut kuumassa kävellä.

Klo 15.00 saavuttiin Linnansillan kupeeseen, laivaravintolaan aterialle. Ateria oli kuumin mitä olen syönyt - meinaan sen ulko- puolelta. Olosuhteet laivan sisällä olivat saunamaiset. Hikeä ei saanut pois - pyyhkeet loppuivat. Vesi juoksi noroina pitkin ihoa. Musiikin tahti auttoi hiukan ruoan nauttimista. Orkesteri soitti tauotta suomalaisiakin sävellyksiä. Jätin kympin "hattuun" heille.

Vielä viimeiseen rahojen tuhlauspaikkaan Kauppahallin torille. Kansa osti pellavaa ja lasia - myös Eila Termonen Saukkolasta.

Kun UK sai valokuvattua Viipurin rautatieaseman ulkoa että sisältä olimme valmiit suuntaamaan auton nokan Vaalimaan tulleihin. Hyvä tuuria, ettei Venäjän tullissa ollut yhtään linja-autoa turisteineen jonossa. Pääsimme läpi ilman matkatavaran esittelyä. Näytettiin vain passi ja tulliselvitys. Sitten kiireesti välimaaston vapaakauppaan ostoksille. Istuimme autossa kuljettajan takana, joten siitä pääsimme heti ulos. Ehdimme kauppaan ilman jonotusta. Sisään päästettiin vain pätkittäin ihmisiä.

Kun kaikki olivat osansa kaupasta saaneet, ajettiin Suomen tulliin. Siitä selvittiin taas vakuuttamalla ettei tullattavaa ole. (meillä yksi mansikkalikööripullo - omatunto on joskus venyvä). Pian olimme Aimoannos ravintolassa, jossa nautittiin kahvia ja kuka mitäkin - kahvia yleensä. Tässä hyvästelimme Punkasalmen Termoset. Heitä tuli taxi hakemaan oman autonsa luokse 10 km:n päähän.

Matka lähestyi loppuaan. Ajon aikana Munnon Pekka keräsi Matille kolehdin, laulettiin monet laulut yhdessä, Eero-veli soitteli "turpahöylää" - huuliharppua ja luki kirjoittamansa kronikan. Niin, unohdin, että UK luki iltajuhlassamme Eeron kirjoittaman jutun, jossa kaikki sanat alkoivat k-kirjaimella. Se sai yleisön reippaisiin taputuksiin. Juttu on hyvä ja kun ammattimies sen luki kuulosti mainiolta.

Matkamme eteni niin, että olimme pian Nastolassa, jossa jäljellä oleva Termosen klaani laskeutui autosta. Toivotettiin tovereillemme hyvää kesää ja kiitokset matkaseurasta. Matti Termosen kaupan pihalla hyvästelimme Matin vaimoineen ja Annen ja Riston. Eero tuli meidän mukana kotiinsa Mommilaan. Sieltä ajettiin suoraan Kilaan. Pienen tauon jälkeen me E:n kera Saukkolaan. Matka oli stop.

Mitä matkan antiin tulee, se oli taas vähän erilainen - monesta syystä. Vaikka lähes samat paikat kierrettiin kuin ennenkin, se oli tarpeen koska mukana oli joukko ensikertalaisia. Tietysti oli mukava vuoden jälkeen tavata vanhoja tuttuja. Yhteishenki on aina retkueissa ollut hyvä ja huumorintaju itsessään karjalaista perua... Huumoria ja sutkauksia riitti aina kun armoitettu kotiseutuneuvos, matkan johtajamme, sai puheenvuoron - ja kyllä hän sai... Ei puheessa häirinnyt kerran kuullut jututkaan. Kertaus on opetuksen äiti, ja senhän UK opettajana hyvin tietää. Toisaalta autossa oli osa joukkoa joka ei ole UK:n tilannekomiikan hallinnasta tiennyt mitään.

Murheisinta matkalla oli se tieto, että ne kaikki kauniit ja meille rakkaat kotiseudut ovat meiltä väkivalloin riistetty. Vieraat anturanjäljet ovat omilla tanhuvillaamme, isäntinä vieraat ihmiset, vieras kieäi kajaa kotikummuillamme. Siellä pitäjäien kirkkomaissa lepäävät esi-isiemme luut, joiden paikkaa ei ennä löydä. Sen sijaan "valloittajille, Suomen vapauttajille" on pystytetty toinen toistaan upeampia muistomerkkejä pitkin suomalaista maaperää. Milloin vääräys hyvitetään, milloin oikeus voittaa? Siinä kysymys. Löytyykö venäjältä sellaista ryhtimiestä, joka ei hyväksy vääräydellä hankittua pienen naapurinsa alueita? Tuskin, sillä se olisi pitänyt jo tapahtua aikoja sitten.

Kun katselee luovutetun alueen kaupunkeja ja kyliä, näyttää siltä, että venäläiset ovat tulleet jäädäkseen. Turhaa on anelu ja kauniit palopuheet Karjalan palauttamiseksi - näin uskon tällä syömisellä...

Tuo edellä oleva lorahti kuin vahingoissa paperille. Niin ovat tehneet monet - lehtien palstoille ja puheissaan. Silti mikään ei ole muuttunut. Vain vähän vapaammin saamme viedä venäläisille tärkeää valuuttaa maahan. Sitä "äiti-Venäjä" kaipaa. Ei karjalaisia koteihinsa...

Turha tässä on näitä asioita pohtia ja runoilla. Parempi kun katsotaan vieläkö Karjala kutsuu meitä viidennen kerran perättäin? Kutsuuko Karjala - kutsuuko Karvala?

Osoitan kiitoksen matkan, matkojemme, johtajille kaikista matkoistamme. Kiitos Uljas Kiuru, Matti Juvonen ja Toivo Wilenius.

Saukkolassa 26.06.95 Pentti Termonen
Pentti Termonen

Kilo 11.10.-82

Heipä hei!

Monet kiitokset "ruskeasta kirjekuoresta" - sisältäin sen. Sain sen jo ajat sitten. Jäljitin vastaamista syystä siitä pikku ettei odotellut lisätietoja noista oheisten liitteiden esittämistä erivanhemmistamme. Muistakseni lupasin toimittaa kopioita sinullekin, joten ole hyvä. Oluomaat ettei, et ole ainoa Pekka Termosen suvussa. Näyttää siltä, ettei Termokset ovat asuneet Karvalan kylässä ainakin siitä alkaen kuin Kivennavan kirkonkirjat alkavat eli v. 1600-1700 vaihteen tienoilta. En vielä tiedä mistä maasta tai valtiosta löytyisi lisätietoja. Ehkä Ruotsista tai Venäjältä. Puutteellisia ja ristiriitaisia mekin saamaksi tiedot ovat, mutta ompahan mielenkiintoista puhua yrittää tarkistaa ja hankkia lisätietoja näistä tunnetuista erivanhemmista. Pitäisi tutkia vain

arkistoihin. Varsin mielenkiintoinen tuttavuus olisi tuon Rauden (Kivennavan naapuripitäjä) Termosen tunnistaminen. Oikeudenkäyntipaikka on vainut alla koko alueen yhtenä ja sen ajan kärjäpöytäkirjoista vain asia selvitä. Tieto Termosen olemassaolosta naapurikunnassa myös auttaisi tutkimista jos ^{muut} jäljet katoavat Kivennavalla. Mainittu Termosen voisi olla vaikka "Pekka II", eli Yrjönpolka, jota ei Saarausa kanssa löydy v. 1806 Karvalasta. Kyseinen oikeudenistuntohan, jossa Termosen ruoskittiin, tapahtui nähtävästi heti 01.09.1808 annetun veronkorotuspäätöksen jälkeen. Toisaalta Pekka Yrjönpolkan poika Enkki s. 1781 löytyy Karvalan tilalta. No, nämä ovat sellaisia pohdimista ja lisätutkimista vaativia juttuja, joista ei vielä kannata esittää mitään ehdotusta. Huuhin läpäisen tutkimisensa junaan Lahdessa. Saitin samana iltana Hugalle Nastolaan. Ette ajaneet suorinta tietä Lammin kirkonkylän kautta. Ohitimme siinä etäidät, kuten huomasitte. - Niin, syksy on todella kaunis. Pihavahterat ovat kuin heikkuria kukkakimppuja. Josin niidenkin lehdet alkavat

Tippua maahan. Muuten kaikki pyöri entistä raudella - jos ei muukaan tuota tuota devalvatiota aiheuttamaan inflaatiopainetta. Tervettä syksyä ja tervettä kaikille - kaikille. Penu

Tippua maahan. Muuten kaikki pyöri entistä raudella - jos ei muukaan tuota tuota devalvatiota aiheuttamaan inflaatiopainetta. Tervettä syksyä ja tervettä kaikille - kaikille. Penu

pk. Oodot hitaasti kiittäminen taidan neoni/ekunni/nerden! Hyvä!

Pentti [Karvalan](#) koulun raunioilla

Pentti ja Eila Termonen. Maire-sisko Salmela istumassa. [Lusto](#), kesällä 1996.
Ajomies-patsaan veistäjä Herman Joutsen.